

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

Φ.—Τρέχουν σπουδαῖα πράγματα...

Π.— Ποιὰ εἶναι τὰ σπουδαῖα;

Φ.—Ἐσὺ ποτὲ γὰρ τίποτε δὲν ἔχεις μιὰ ἰδέα.

Ἐπῆγα εἰς τὸν Σύλλογον...

Π.— Τί λές, βρὲ καλπουζάνο;
καὶ πῶς τὸ ἐκατάφερες νὰ σὲ δεχθῶν ἀπάνω;

Φ.—Ἐπῆγα εἰς τὸν Σύλλογον μ' εὐλάβειαν καὶ τρόμον,
βαστάζων ἓνα δίκαννο τοῦ κυνηγιοῦ ἵστον ὄμον,
μὰ μόλις εἰς τὴν πόρτα του κατεσπευμένως φθάνω
βλέπω κλειστὰ παράθυρα καὶ σκοτεινὰ ἑπάνω.
Κτυπῶ τὴν πόρτα, Περικλῆ, μὲ τρίχας ὀρθωμένας,
ἀλλ' ὅμως εἰς τὸ κτύπημα δὲν ἀπαντᾷ κανένας.
Κτυπῶ καὶ πάλιν... τίποτε...σιγὴ καὶ νηνεμία
κι' οὐδὲ φωνὴ ἀκούεται κι' ἀπάντησις καμμία.
Ἐν τούτοις ὅμως, Περικλῆ, ἐκτύπησα καὶ τρίτον
καὶ τότε πῶς ἐξέρχεται φωνὴ ἐκ τῶν ἀδύτων.

«Ποιὸς εἶσαι οὐδ' ὅπου κτυπᾷς;» μοῦ λέγει μετὰ τόνου...

«ἀντιπολιτευόμενος Πρωθυπουργοῦ καὶ θρόνου,
ἀντιπολιτευόμενος ἐκ τῶν λυσσώδεστέρων,
ἐν δίκαννον τοῦ κυνηγιοῦ ἐπὶ τῶν ὤμων φέρων
καὶ δύο ἐγχειρίδια καὶ ξίφος ὑπὸ μάλῃς

καὶ πρόθυμος νὰ ἐκτεθῶ ἵστον κίνδυνον τῆς πάλης.»

«Βρὲ πήγαινε εἰς τὸ καλὸ καὶ ἄλλη ὥρα ἔλα,

ἀλλέως εἰς τὴν ράχη σου θὰ πέση μαναβελα.»

«Μωρὲ ἀμὰν γὰρ τὸ Θεό»... «ἀμὰν κι' ἀμὰν δὲν ἔχει,
ἔδω ἢ σφαιρὸν ἀνιλαλεῖ, ἔδω τὸ αἷμα τρέχει.»

«Ἀλλὰ κι' ἐγὼ εἰμ' ἔτοιμος μὲ σᾶς νὰ τὸ βροντήξω
καὶ τῶν ἀγρίων δεσποτῶν τὸ αἷμα νὰ ρουφήξω
κι' ὅλα στραβά κι' ἀνάποδα καὶ σκοῦρα νὰ τὰ βλέπω
κι' ἐγὼ πρὸς ἐπανάστασιν τοὺς πάντας νὰ προτρέπω
καὶ νὰ φοιτῶ ἵστον Σύλλογον καὶ νὰ σᾶς βγάξω λόγο
καὶ ἀποφόρια νὰ φορῶ καὶ λάχανα νὰ τρώγω».

«Βρὲ πήγαινε εἰς τὸ καλὸ διότι δὲν σ' ἀνοίγω».

«Μὴ μ' ἀναγκάσης ἀπρακίως, ἀγαπητέ, νὰ φύγω.
Θὰ σᾶς ἐκθέσω πάμπολλα καὶ σοβαρὰ συμβάντα».

«Ἀπαγορεύουν ἀστηρῶς τὴν εἴσοδον πρὸς πάντα
κι' οὐδεὶς δὲν γίνεται δεκτὸς ἐκτὸς τῶν συμμετόχων».

«Θὰ μ' ἀναγκάσης ν' ἀνεβῶ ἀπὸ τὸν καπνοδόχον».

«Γιὰ τόλμησε, παληάνθρωπε καὶ βλέπεις τί θὰ πά-
[θης..

μὰ τῶν προγόνων τὰς σκιὰς διὰ παντὸς ἐχάθης.»

«Ἀλλὰ κι' ἐγὼ ἐπιθυμῶ συμμετοχὸς νὰ γίνω

καὶ ὅ,τι μοῦ ζητήσετε προθύμως σᾶς τὸ δίνω.»

«Εὐχαριστοῦμε, πήγαινε ἄλλοῦ νὰ βοηθήσης».

«Τότε εἶπέ, παρακαλῶ, τοῦ πρώτου ἐν τοῖς ἴσοις
εἰς τὸ μπαλκόνι νὰ ἐβγῆ νὰ τοῦ εἰπῶ δια λέξεις...»

«Βρὲ ξεκουμπίσου, εἶδεμὴ κακὰ θὰ τὰ ξεμπλέξῃς».

«Ἀνοίξετε γὰρ τὸ Θεὸ τοὺς ρήτορας ν' ἀκούσω
καὶ τὸν κλεινὸν Πρωθυπουργὸν πατόκορφα νὰ λούσω,
γιατὶ πολὺ μ' ἀδίκησε κι' ἐμένα ὁ Τρικούπης...»

«Βρὲ μὴ φωνάζῃς καὶ ἴμιλεῖ ὁ δικηγόρος Στούπης».

«Ὁ Στούπης;... ἂ! πῶς ἤθελα νὰ τὸν ἀκούσω ἄλλο».

«Ὡς σ' τὸ πρῶτ' νὰ κάθῃσαι τὴν πόρτα δὲν σ' ἀνοίγω».

«Καὶ περὶ τίνος ὀμιλεῖ;...» «περὶ Μουσείου λέγει

καὶ τὸν Τρικούπην δι' αὐτὸ κτυπᾷ καὶ καταφλέγει,

μὰ κι' ὁ Εὐρωτάς ὀμιλεῖ μὲ ὅλα τὰ καλά του».

«Ἀνοίξε πόρτα τοῦ ληστοῦ καὶ πόρτα τοῦ Πιλάτου,

ἀνοίξετε νὰ μνηθῶ κι' ἐγὼ τῶν μυστηρίων

καὶ νέων λόγων νὰ γευθῶ σοφῶν καὶ σωτηρίων,

νὰ ἴδω τοῦ Συλλόγου σας τὰ ἔσω καὶ τὸ βῆμα,

τὴν ὄψιν σας, τὴν στάσιν σας, τὸ ὕφος σας, τὸ σχῆμα

καὶ ἄγριος ὡς θάλασσα τρικυμιώδους πόντου

ἀέρος λόγια νὰ εἰπῶ καὶ τῆς σχολῆς τοῦ βρόντου,

μετὰ τοῦ Στούπης νὰ εἰπῶ πολλὰ περὶ Μουσειῶν,

νὰ ἴδω τοὺς κονσπιρατέρ κι' ἐγὼ ἐκ τοῦ πλησίον,

ν' ἀκούσω ρωθωνίζοντα καὶ τὸν Δημητρακάκη,

γιατ' εἶναι κριμα νὰ ἴμιλῶ μονάχος σ' τὸ σοκάκι.

Παρακαλῶ, Ἀρμόδιοι, δεχθῆτέ με ἀπάνω,

ἀλλοιῶς σᾶς λέγω Σύλλογον ἴδικό μου πῶς θὰ κάνω

καὶ ἂν κανένας ἀπὸ σᾶς ἐλθῆ καὶ εἰς ἐμένα

θὰ βρῆ τὴν πόρτα σφαιριστὴ καὶ τὰ κλειδιὰ παρμένα

κι' αὐτὸν τὸν πρωτοκάθεδρον θὰ τὸν σφαλίσω ἔξω»...

«Μὰ σὺ δὲν ὑποφέρεσαι καὶ πρέπει νὰ σ' τῆς βρέξω».

Ταῦτα εἰπὼν ὁ μετ' ἐμοῦ συνομιλῶν κατέβη,

ἀλλὰ ἐγὼ ἐνόησα πῶς δὲν μοῦ χωρατεύει

καὶ μόλις οὕτως, Περικλῆ, τὴν πόρτα μοῦ ἀνοίγει

τὸ ἔβαλα ἵστὰ τέσσερα καὶ ὅπου φύγη φύγη.

Ἐν τούτοις ὅμως ἔφθασα κατὰ τοῦ Μωραῖτη

κι' ἐνῶ μὲ μαῖτρα σχέδια ἐπήγαίνα σ' τὸ σπῆτι

δὲν ξέρω πῶς ἐγύρισα ἵστον Σύλλογον ὀπίσω

καὶ πάλιν ἀπετόλμησα τὴν πόρτα νὰ κτυπήσω.

«Τίς ὁ κτυπῶν;» μοῦ ἀπαντοῦν... τοὺς λέγω «Στρε-

[ψιάδης.

ἀπὸ Κικκύνης Φεῖδωνος καὶ σκοτεινὸς ὡς Ἄδης.

Ἄπὸ τοὺς τάφους ἔρχομαι μ' αἱματομέναις χεῖρας

νὰ ἴδω τοὺς κονσπιρατέρ, νὰ ἴδω τοὺς σωτήρας.»

«Βρὲ αἴντε ξεφορτώσου μας, μοῦ λένε, κακομοίρη»

κι' ἀκούω δύο πιστολιαῖς ἀπὸνα παραθύρι

καὶ τότε φεύγω, Περικλῆ, μὲ ὅλα τὰ σωστά μου

καὶ τὸν Λεβίδην ἔβλεπα ὀπίσω κι' ἐμπροστά μου

κι' ἓνας μακρὸς ἐξώρμησε ἐπάνω μου ὡς ἦρος

κι' ἐκ νέου μὲ χειροτονεῖ ἱππότην τοῦ Σωτήρος.»

Τοιαῦτα οὖν συνέβησαν μ' ἐμὲ τὸν Στρεψιάδη,

ἀλλ' ὅμως εἰς τὸν Πειραιᾶ νὰ κατεβῆς τὸ βράδυ,

διότι σὲ χρειάζομαι γιὰ μιὰ δουλειὰ μεγάλη...

Π.— Μὰ δὲν μοῦ λές, βρὲ Φασουλῆ, τί νὰ συμβαίῃ πάλι;

Φ.— Ἀγαπητέ μου Περικλῆ, μὴ θέλῃς ἀπαντήσεις...

τρέχουν σπουδαῖα πράγματα ποῦ εἶναι νὰ σαστίσης.

Ἰστάς δώδεκα ἵστον καφφενὲ νὰ εἶσαι τοῦ Τσελέπη

καὶ ἀπ' ἐκεῖ θὰ φύγωμε νὰ πάμε ὅπου πρέπει.

Π.— Μ' αὐτὰ τὰ λόγια, Φασουλῆ, μὲ κάνεις νὰ σαστίσω

καὶ δὲν εἰξεύρω τί νὰ πῶ καὶ τί νὰ σ' ἀπαντήσω.

Ἄρρε λοιπὸν μαγαλίωμα νὰ βάλῃς καὶ σ' τὴν τσέπη

κι' ἀπόψε τὰ μεσάνυχτα θὰ εἶμαι σ' τοῦ Τσελέπη.

